

14 biisiä

tarinat kappaleiden takaa

Hiljaiset Levyt

Sisällys

Esipuhe	3
Näkä & Co Avoin kirje	4
Nuorisopalatsi.....	7
The Boasters	9
Pojat.....	10
Vuokkoset	11
Tappajatomaatit	12
The Ghost Satellites.....	14
Offside Reidars	15
Wolfmen	17
Tinneri.....	18
Loose Prick.....	20
Neva.....	21
Jahnukaiset	22
Vaavi	23

Esipuhe

Tämä on korona-ajan bändijulkaisu.

Mietimme, miten bändit voivat tuoda itseään esille, kun livekeikkoja ei ole. Miten saada välitettyä sitä erikoista fiilistä, joka välittyy vain konsertissa bändistä kuulijalle. Kuulijalle, joka tulkitsee sen bändin soiton ja laulun omalla tavallaan ja muodostaa siitä muistikuvan itselleen, muistijäljen, joka ehkä säilyy pitkäänkin.

Totesimme, että ei tätä fiilistä voi mitenkään toisin saavuttaa, joten käänsimme asian pääläelleen. Tässä julkaisussa Hiljaisten Levyjen artistit kertovat mitä he ovat miettineet, kun ovat biisiä tehneet. Mistä ideoista se on syntynyt, kuinka se on elänyt, mitä siitä on tullut. Toivomme, että tämä antaa ”kuulijalle” yhtä ainutkertaisen, joskin tyystin toisenlaisen elämyksen artistin kappaleeseen.

Tarinoita on yksi per artisti. Kun tekstiä alettiin kirjoittamaan, niin sovittiin, että jokainen saa valita haluamansa biisin tuotannostaan. Muuta ei juuri sovittu – tai no summittainen pituus. Näin väljällä tehtävänannolla haluttiin saada aikaan se, että kustakin tarinasta välittyy juuri se aito ja spontaani ote, joka kullakin artistilla on omaan biisiinsä.

Toivottavasti nautit näistä tarinoista ja kun aika taas koittaa, riennät innosta puhkuen kuulemaan kappaleet livenä. Koska nyt voit kuulla ne aivan uusin korvin. Tiedät mitä on niiden takana, pääset lähemmäksi biisin taikapiiriä, mutta voit edelleen muodostaa oman henkilökohtaisen suhteesi kappaleeseen.

Tue bändejä, kuuntele levyjä, katso striimauskeikkoja, tykkää artistien Facebook-sivuista, osallistu keskusteluihin. Kyllä me tämän ajan yli yhdessä elämme ja livemusiikki – tuo elämän suola ja sokeri – palaa pian meitä taas ilahduttamaan.

Jukka Junttila

Hiljaiset Levyt

Näkä & Co Avoin kirje Uusi sukupolvi

Näkä Hyle

Kun kyseessä on kuitenkin jo kolmas Avoin kirje -single, niin toki ensin pitää hiukan avata mistä aikoinaan lähdettiin liikkeelle.

Vuonna 2006, kun vanhin tyttäreni oirehti todella pahasti (masennus, itsetuhoisuus, ahdistus, syömishäiriö, jne.) mietin näiden itsestään selvien perinteisten keinojen lisäksi, kuinka auttaa häntä. Auttamisen keinoja on monia, niin kuin esimerkiksi No Shamen Sampsa Sarparannan teko, eli kun hän ei muuta keksinyt ja halusi auttaa tyttärentäni jollain tavalla, antoi hän yhden hienosta tauluistaan tyttärelleni.

Omalla kohdallani helpointa on ollut purkaa omia tunteja biisin sanoiksi, joten halusin tehdä hänelle tsemppibiisin. Ja kerran kesken imuroinnin, kun kuuntelin samalla Ebba Grönin levyä, Die Mauerin alkaessa soimaan, tajusin heti, että tässä se biisi on. Siihen loppui siivoukset ja aloin saman tien kirjoittamaan tekstiä tuohon biisiin. Sanoitus syntyi todella helposti ja lähes itsestään.

Seuraavaksi otin yhteyttä hyvään ystävääni ja vanhaan soittokaveriini Timo Kemiseen ja kerroin hänelle idean. Tarkoitus oli siis vain saada aikaiseksi biisistä jonkinlainen versio, jonka antaisin tyttärelleni. Rumpaliksi pyydettiin Timon pikkuväljeä Hannua. Biisi treenattiin nopeasti kuntoon ja äänitettiin se omin voimin.

Annoin biisin sisältävän cd:n tyttärelleni ja sanoin, että kuunteles toi jossain vaiheessa. Hetken kuluttua häneltä tuli tekstiviesti: "Et sä mua menetä!" (Biisin kertosäkeessä lauletaan: "En tahdo sua menettää").

Olin nyt saanut tehtyä sen minkä halusin. Homman piti jäädä tähän.

Mutta.

Mieleeni jäi ajatus kytämään, josko tästä kuitenkin saisi jotenkin tehtyä ihan oikean julkaisun. Biisi oli hyvä ja sen aihe tuntui niin tärkeältä, että olisi vääryys, jos sitä ei saisi enemmän esille.

Mainitsin biisistä ja kerroin sen taustoista Jooselle (Berglund, Stupido Records), joka pyysi saada kuulla biisin. Pidettiin palaveri ja Joose oli heti mukana, joten aloimme suunnittelemaan julkaisua.

Siitä lähtikin sitten aikamoinen ralli liikkeelle. Saatiin studio ilmaiseksi käyttöömmme (Harjun Studio), Akun Tehdas lupasi painaa CD:t ilmaiseksi, jne.

Biisin nimeksi laitoimme Avoin kirje ...koska tähän on avoin kirje tyttärelleni. Hän antoi oman siunauksensa biisin julkaisemiselle ja sanoi, että hänen tarinaansa saa käyttää ja että hän voi olla mukana lehtien haastatteluissa, jos hänen nimeään ei kerrota, eikä kasvoja näy kuvissa.

Lopulta biisi (tai tarkemmin kyseessä ollut aihe ja tärkeä asia, eli nuorten pahoinvointi) oli niin ajankohtainen, että pääsin/pääsimme useampaan kertaan televisioon, lehdet tekivät isoja juttuja aiheesta. Aihe noteerattiin jopa Japanissa asti, josta meitä tultiin haastattelemaan johonkin sikäläiseen TV-ohjelmaan.

Single julkaistiin alkuvuonna 2007 ja siitä tehtiin kaikkiaan kolme eri painosta, yhteensä 2000 kpl. Listalla sinkku nousi peräti TOP-2:ksi. Kaikki singlestä saatu tuotto annettiin hyväntekeväisyyteen.

Vaikka tuon singlen tekeminen oli todella hienoa (varsinkin kun mukaan lähtivät sekä Tumppi Varonen ja Samuli Putro), niin eihän ne tyttäreni vastoinkäymiset mihinkään kadonneet.

Lopulta hän ei enää jaksanut ja teki oman valintansa.

”Voit kutsua mua itsekkääksi, muttei vanhemman pidä lastaan hautaan laittaa.”

Jouduin kuitenkin laittamaan...

Oli siis aika tehdä Avoin kirje 2: Maailman vahvin tyttö ei asu enää täällä, joka oli oma hyvästijättöni tyttärelleni.

Tällä kertaa sävelsin ja sanoitin biisin itse. ”B-puolelle” laitettiin versiomme Ratsian Rudi’s reggaesta, sekä tyttäreni kanssa samaan aikaan eräässä laitoksessa olleen nuoren räppäriin tekemä biisi tyttäreni kuolemasta (Parannus: Jäähyväiset).

Samat tahot olivat jälleen valmiina auttamaan levyn valmistuksessa.

Näkä & Co -bändiähän ei oikeastaan ole ikinä ollut olemassa. Piti vain saada joku kokoonpano soittamaan levyille. ”Bändin” nimi tuotti tuskaa, kun ei millään meinannut keksiä mitään järkevää. Taisi olla Stupidon Aleksi Pahkala, joka oli sanonut, että miksei se voisi olla pelkkä Näkä & Co. Vähän tyhmä nimi mun mielestä, koska en halunnut olla mitenkään erityisesti esillä, mutta toisaalta nämä Avoin kirje -biisit ovat olleet niin henkilökohtaisia, että hyväksyin nimeni käytön tässä.

Soittajista: luottomies Timo Keminen (basso, kitara, laulu ja piano) tuli ilman muuta taas mukaan. Rumpaliksi tuli tällä kertaa Kim Kannussaari ja toiseen kitaraan tuli Teemu Ropponen. Tumppi Varonen tuli jälleen laulamaan biisiin.

Mielestäni myös tämä Avoin kirje 2, joka julkaistiin CD-singlenä vuonna 2009 on erittäin onnistunut, vaikka tuo aika olikin kohdallani erittäin sekavaa, ihan ymmärrettävästi.

Ja nyt vihdoinkin päästään tähän varsinaiseen biisiin, eli

Avoin kirje 3: Uusi sukupolvi.

Vanha soittokaverini ja kaikissa Avoin kirje -singleissä mukana ollut Timo Keminen laittoi jokunen vuosi sitten mulle yhden biisinsä, jonka hän oli löytänyt jostain tietokoneen kätkeistä. Timo oli tehnyt tyttäreni kuoleman jälkeen biisin, johon hän purki tuntojaan asiasta. Ja oli sitten unohtanut koko biisin olemassaolon.

Saatuani tuon biisin jäin siihen jotenkin koukuun. Se ei vaan jättänyt minua rauhaan. Sitä piti kuunnella uudestaan ja uudestaan.

Lopulta pyysin, josko voisimme kokeilla sitä Klimax -bändimme kanssa. Kokeilimme, mutta se ei jotenkin vaan lähtenyt toimimaan. Luovuimme siis ajatuksesta biisin suhteen.

Olin pyöritellyt mielessäni jo pitempään, kuinka saisin ympättyä nuorempien tyttärieni nimet johonkin biisiin. Sitten tajusin, että mun täytyy tehdä uudet sanat siihen Timon vanhaan mysteeribiisiin. Silloin kaikki lokahti kohdalleen ja sanat syntyivät helposti. Sanoituksissa mietin sitä, kuinka kovia Tian, eli edesmenneen tyttäreni nuoremmat siskot joutuivat kokemaan niin nuorina. Ja että kun tuollaisesta kokemuksesta selviää, selviää kaikesta.

Soitin välittömästi Timolle ja kerroin ajatukseni uudesta Avoin kirje -biisistä. Hän oli totta kai täysillä mukana. Rumpaliksi pyydettiin jälleen kerran Timon pikkuveli Hannu, eli kokoonpano oli sama, joka soitti ensimmäisellä Avoin kirje -biisillä. Tuo sama kokoonpano toimi muuten aikoinaan 90-luvun puolivälin

jälkeen nimellä Atom Heart. Ja mainittakoon, että Timon kanssa olen aloittanut yhteisen musiikkiuran niinkin aikaisin kuin vuonna 1983 bändissä nimeltä Klimax (joka siis edelleen on aktiivinen).

Niin, ne tyttärieni nimet. Kertosäe menee näin: "soinnun kauneimman, mä lauluun kirjoitan, jonka teen meille elämän janoisille. En tiedä parempaa, kuin tuisku maaliskuun, se vie mua aina eteenpäin."

Siellä ne on: Sointu ja Tuisku.

Kansien kanssa oli hiukan ongelmia. En meinannut saada mitään järkevää ajatusta niihin. Lopulta tajusin, että kun kyseessä on taas todella henkilökohtainen biisi, niin on parempi katsoa lähelle.

Eli omaan käteen. Oikean käden ranteessani on tatuointi, joka symbolisoi edesmennyttä tytärtäni. Vasemmassa ranteessa taas on tatuointi, joka symbolisoi nuorempia tyttäriäni, eli tähti ja nuottivain. Nuottivaimen kaikki tajunnee, mutta tähti?

Tuisku Tähti Tuulia, siksi tähti.

Halusin kuvaan myös vanhan kitarani, jonka olin hankkinut vuonna 1988 ja joka on pysynyt ykkössoittimena kaikki nämä vuodet. Pyysin ystävääni Sanna Larmolaa ottamaan kuvat. Miehensä Kivi tokaisi kitaran nähdessään, että plektran osumatarkkuus voisi olla hiukan parempi.

Kitarassakin on tiettyä symboliikkaa: siitä puuttuu yksi kieli. Eli yksi on joukosta poissa.

B-puolelle teimme versiomme Wouden Aika hyvä ihmiseksi -biisistä. Sen biisin sanoma nivoutuu mielestäni hienosti yhteen Avoin kirje -teeman kanssa.

On jokseenkin ironista, että heti kun olimme saaneet tämän tsemppi-biisin valmiiksi, sairastuin itse vaikea-asteiseen masennukseen, josta kärsin edelleen.

On hyvä päättää tämä Avoin kirje -teema tähän positiiviseen biisiin ja toivon todella sydämeni pohjasta, ettei minun tarvitse ikinä tehdä Avoin kirje 4 -biisiä.

Nuorisopalatsi

Ikävyys - kummitus ja sen koira

Kari Smolander

Ikävyys on Nuorisopalatsin ensimmäisen albumin "Seitsemäs kuningaskunta" hitain kappale. Se ei ole mikään singlebiisi, mutta tietystä miehestä se on avain bändiin ja sen historiaan. Sen vuoksi ajattelin siitä vähän kertoa.

Ikävyydessä kulkee alusta loppuun rinnan kummitus ja koira. Kummitus voidaan tulkita haaveiden ja koira kuolevaisten maailmaksi. Haaveet ovat haihtuvia ja olomme täällä väliaikaista. Haaveet sekoittuvat todellisuuteen, emmekä ymmärrä tunteistamme paljoakaan, etenkin silloin kun ne muuttuvat julkisiksi. Niistä tuleekin yhtäkkiä Baudrillardin Simulacrum, jossa esittäminen, simulaatio ja ikonografia viittaavat itseensä ja hävittävät ymmärryksemme juuret. Ole siinä sitten aito ja rehellinen.

Ikävyys on se tila joka syntyy kun haaveiden ja kuolevaisten maailma kohtaa. Kadotamme ymmärryksen tunteistamme. Odotamme että joku kertoisi meille mitä pitäisi tuntea. Tuntemme niin kuin meille on opetettu, sen sijaan että tuntisimme tiedostaen itse. Kadotamme sanat, jotka voisivat kertoa meille tunteistamme. Emme osaa puhua aidoista tunteistamme, vaan viittaamme ikoneihin, jotka on meille määrämuotoisesti opetettu. Tämä on se todellinen ikävyys, joka meitä kohtaa. Elämän kiertokulku ja kuolema on vääjäämätön, mutta tuntemisen katoaminen on oma valintamme. Voisimme valita toisin.

Ikävyyden kertosaikeessa todetaan katseemme kyvyttömyys nähdä muuta kuin sokeutta itsessämme. Tunteet piilottamalla saamme vain uusia simulaatioita uusista tunteista ja kadotamme samalla yhteyden itseemme. Sitten ymmärtämättä itseämme kiellämme ne asiat, joille meidän pitäisi sanoa kyllä.

Tämä on vain yksi tulkinta. Muitakin tulkintoja on.

Biisin synty- ja tekohistoria

Ikävyys on oma suosikkibiisini Seitsemännellä kuningaskunnalla. Melkein kaikkia muita on joku pitänyt suosikkinaan, muttei vielä Ikävyyttä. Ehkä makuni on melko eklektinen. Pidän siitä että Ikävyys on yksinkertainen rakenteeltaan. Sen osat menevät näin: ACACAC. Sen pituinen se, ei mitään kikkailua. Säkeistöt ovat jonkin verran erilaisia keskenään ja kertosaikeet kasvavat loppua kohden. Lisäksi pidän Ikävyydestä sävellyksenä. Se on yksinkertainen ja ehkä vähän ajoittain yksitoikkoinenkin, mutta olenkin krautrockin suuri ystävä. On hölmöä ajatella että musiikissa pitäisi koko ajan tapahtua jotakin. Myös krautille tyyppillinen yksitoikkoisuus voi viedä rajan tuolle puolen.

Ikävyys on myös albumin vanhin biisi. Sen ensimmäinen versio on tehty Nuorisopalatsille joskus 1985, mutta Alice in Wasteland levytti sen nimellä The Armour. Se ei ollut kovin onnistunut versio. Edesmennyt TT Oksalakin sitä muokkasi kanssamme, mutta biisinä se ei päässyt oikealle tasolle albumilla. TT:n kolinasoundit eivät myöskään oikein toimineet tässä biisissä. Tästä huolimatta useampi henkilö on vuosien varrella sanonut minulle että miksette soittaneet keikalla The Armouria tai että miksi The Armour ei löydy YouTubesta. Ilmeisesti jokin asia biisissä on tehnyt vaikutuksen joihinkin ihmisiin. Tämä jäi minua vaivaamaan ja siksi päätin kirjoittaa biisin suomeksi uudelleen Nuorisopalatsi 2:lle.

Ikävyyden äänitysprosessi oli hiukan mutkikas. Pohjien jälkeen teimme kaikenlaisia kokeiluja mm. Hammond-uruilla ja erilaisilla syntikoilla. Loppujen lopuksi kaikki nämä hylättiin ja julkaistu versio on back

to basics, melko puhdas kitarasovitus kahdelle kitaralle. Siellä tosin on yksi sekvensseri säkeistössä, mutta tuskin siihen kukaan kiinnittää varsinaisesti huomiota. Akustinen kitara tulee kivasti sisään toiseen kertosaakeeseen ja sitten vie biisin hienosti loppuun. Kolmannessa säkeistössä kitarasoolon jälkeen sähkökitarat hetkeksi vaivenevat.

Ikävyys

*Sain tänään kummituksen kii
Onks susta koirat suloisii
Miltä musta tuntuu?
Tunne vapautuu
Se näyttämölle piiloutuu*

Ikävyys

*Katsoin eteenpäin
Ja sokeuttani näin
Tunteen piilotin
Ja uuden tunteen sain
Seitsemättä kertaa kielsin sut
Sanomatta jäi et ota mut*

On kummitukset haihtuvii

*Ja koirat lyhytikäisii
Kuka meille kertoo,
Mitä olla saa?
Missä kaikki tunteet odottaa?*

Ikävyys

*Katsoin eteenpäin
Ja sokeuttani näin
Tunteen piilotin
Ja uuden tunteen sain
Seitsemättä kertaa kielsin sut
Sanomatta jäi et ota mut*

Taas kummitusta jahdataan

*Ja koirat mua haukkuu vaan
Ota minut syliin
Vie mut täältä pois
Oi jos mulla rakkauttasi ois*

Ikävyys

*Katsoin eteenpäin
Ja sokeuttani näin
Tunteen piilotin
Ja uuden tunteen sain
Seitsemättä kertaa kielsin sut
Sanomatta jäi et ota mut*

The Boasters Beer & booze

Antti & Sami

Boastersin ensimmäisen ep:n biisit syntyivät vaivatta Miikan ja Antin toimesta. Kun olimme päättäneet, että tällainen Oi!/katupunk -ryhmä perustetaan, niin ketsuppipullo aukesi ja ensimmäisiä treenejä varten oli jo nippu biisejä. Miikka ja Antti ovat sellaisia taiteilijoita, että homma survotaan pakettiin nopeasti ja jätetään viilaaminen. Myös ensimmäinen basistimme Otto kantoi kortensa kekoon ja uusia biisejä syntyi vaivattomasti. Pääsääntöisesti biisit oli ruuvattu suhteellisen valmiiksi jo treeneihin ja bändi sitten sovitti lopullisen version. Joissakin biiseissä tämä toimi ja joissakin ei. Raikasta aitoutta tai sitten tuli fiilis, että olisihan tuon voinut toisellakin tavalla tehdä.

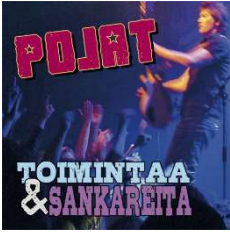
Beer & booze oli poikkeus. Biisi lähti vahvasta melodiasta, jota kitaristimme Sami oli pyöritellyt päässään. Melodiassa on enemmän vaikutteita skeitti- ja katupunkista kuin Oi!sta. Samin täydellisyyteen pyrkivä mielenlaatu oli vaan pysäyttänyt prosessin ja Sami jäi pyörimään melodiansa ympärille. Tarvittiin Action Jackson! -miehiä. Antti riensi apuun.

Antti ja Sami sopivat treffit Tampereen Pikilinna -ravintolan terassille kauniina keväisenä sunnuntai-iltana. Sami kertoi Antille biisistä ja soitti melodiaa puhelimesta. Antti lähti tapailemaan tarinaa biisin ympärille. Vaikka Antti on asunutkin Yhdysvalloissa ja Englannissa, niin englannin kielioppi ei ole päässyt tarttumaan tähän kovanaamaan. Rivi riviltä alettiin rakentamaan tarinaa miehestä, joka juoksee samassa oravanpyörässä kuin me kaikki. Päivät täyttyvät duunista, josta kiitosta ei saa. Ainoa ilonaihe miehen elämässä on perjantain pub-kierrös. Kierroksia on tullut sen verran mukavasti vedettyä, että homma lähtee jo lapasesta ja mies tietää sen. Pieni, säälittävä kemiallinen ilonhetki viikossa kuulostaa silti paremmalta kuin elämä ilman. Tekstin muodostuttua Sami vielä asensi biisin eri kohdat kohdilleen ja veimme melkein valmiin biisin treenikämpille, jossa bändi runttasi biisin Boasters -myllyn läpi ja uusi kitaristimme Juhu sovitti siihen komean soolon ja biisi oli valmis.

Haimme juomalaulua, mutta pienellä twistillä, että tarina ei välttämättä päädy hyvin. Ei perinteistä Oi! "it's gonna be allright" -fiilistelyä, vaan "you know, you're gonna lose". Mielestäni tämä on ensimmäisen ep:n komein laulu. Liveinä perkeleellinen laulaa, mutta iloinen beer and booze -huutelu yleisöstä palkitsee aina.

Suurimpia vaikuttajia tähän biisiin ovat Cock Sparrer, Booze & Glory ja Perkele. Eli ei sitä kaikkein kovinta halonhakuuta vaan väkevät melodiat edellä mennään.

Seuraavalla ep:lle tosin tulee vielä kovempia biisejä,

Pojat Mie en tunne mitään

Miika Söderholm

Muistan elävästi, kun silloin noin kymmenvuotias poikani tuli tohkeissaan selittämään, että ”iskä iskä, kattelín youtubesta videoo sellaisesta miehestä, joka ei tunne mitään! Vaikka löisi tai veistäisi puukolla, niin ei vaan tunne! Se on maailman tuntemattomin mies!” Koska tykkään leikitellä sanoilla, tuumasin että kyllähän noin voi sanoa ja niin kovasti tuo huvitti, että päätin tehdä aiheesta biisin.

Kliseehän on, että miehet eivät tunne mitään tai ainakaan eivät näytä tunteitaan mikä ei tietenkään pidä paikkansa millään lailla. Tästä tuli lähtökohta biisiin.

Kuvittelin millainen tyyppi tässä voisi olla kyseessä. Äijä. Sellainen Hynysen näköinen karvanaama, joka ajelee motskarilla ja puhuu leveää karjalan murretta. Siitä tuli tuo mie. (Jos tyyppi olisi Kymenlaaksosta, kuten minä, niin silloinhan tuo sana lausuttaisiin miä. Siinä on vissi ero!)

Sellaiselle äijälle kotoilu ei tule kysymykseenkään: ”lämmin kotilies, siitä moni pitää/ mut mie oon mies ja mie en tunne mitään”.

Naisia tyypillä riittää ja ne ovat erilaisia kuin miehet, nehän tuntevat kovastikin ja se on sallittua, kunhan tunteet kohdistuvat mieheen: ”mie tunnen jonkun naisen, se tuntee koko ajan/ se tuntee ihailua, kun moottorpyörää ajan!”.

Seuraava säkeistö: ”tunteita ja tuoksuja en niistä mitään tajuu/ mie oon mies ja haistan pelkkää hajuu/ lyön taatusti takas jos lyöt mua poskeen/ enkä myönnä mitään vaikka helvetisti koskee”.

Tuoksu-sana ei kuulu miehen sanavarastoon ja lisäksi ”Tunteita ja tuoksuja” on tv-saippuasarja ja sitähän tämä kaveri ei todellakaan katsele. Jos ylipäänsä jotain haistaa, niin pelkkää hajua, luultavasti hien ja bensan. Fyysistä väkivaltaa kaveri ei tietenkään kaihda mutta ei aloita tappelua ilman hyvää syytä.

Kertosäettä ei tarvinne sen kummemmin selittää, miehen mallihan kulkee sukupolvelta toiselle, sain kuitenkin tuon ”tuntemattomuuden” ujutettua mukaan: ”mie oon mies ja mie en tunne mitään/ tuntemattomana mun pysytellä pitää/ isä taikka poika, sama siemen itää/ mie oon mies ja mie en tunne mitään”.

Tietenkin tuntuu hyvältä, kun ei mitään tunne ja fiiliksen voi pilata ainoastaan, jos jotain tuntee: ”tuntuu niin hyvältä olla tuntematon/ tunteet on syvältä, ne pilaa miehen elon/ vie tasapainon”.

Ikäiseni ihmiset muistavat hyvin edellisen (tai sitä edellisen) sotia käyneen sukupolven traumat. Sodissa nähdyt kauhut olivat rikkoneet monen mielen ja tyypillistä oli, että niistä ei puhuttu yhtään mitään vaan kaikki padottiin jonnekin taka-alalle. Sota ei näiden kohdalla ollut kuitenkaan koskaan oikein loppunut, sitä käytiin painajaisunissa, sitä yritettiin lopettaa alkoholilla ja jopa huumeilla. Karski mies ei kuitenkaan hakeudu terapiaan tai tunnusta ylipäätään kärsivänsä mistään mielen heikkoudesta. Tähän viittaa viimeinen säkeistö: ”vanha isäukko kävi nukkuessaan sotaa/ hikisenä heräs, varmaan silloin tunsin jotain/ mut jos siltä kysy, niin se aina kiels/ hää ei tunne mitään koska hää on mies”.

Vuokkoset Toiset

Antti Klemi

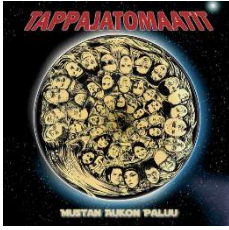
Vuokkoset on sattumusten summa, eikä sen musiikki ole välttämättä kovin helposti määriteltävää. Jos tämä johonkin lokeroon pitäisi vääntää, kenties punk rock on se, mihin bändin romuluinen tulkinta helpoiten lumpsahaa. Vuokkosten sävellyspuoli jakautuu kutakuinkin tasan soittajien kesken laulaja Antin huolehtiessa sanoituspuolesta. Kun pelikentällä ovat Teemun vivahteikas ja sopivalla tavalla suurpiirteinen kitarointi, Antonin jämpä mutta rönsyilevä bassottelu sekä Ernon päällekyvä ja toisinaan arvaamaton rumpalointi, biisi kuin biisi "vuokkostuu" tuosta vaan! Kaiken kruunaa Antti, joka kertoilee karmeita tarinoitaan eksyneellä äänellä, jossa kuuluu samanaikaisesti kolkkouta sekä selittämätöntä lämpöä ja vahvaa läsnäolon tuntua.

"Toiset" on Antonin tekemä biisi ja loistava esimerkki tästä vuokkostumisesta. Alun perin riffejä treeniksellä tsekatta esiin tahtoi nousta kysymys: poikkeako tämä liikaa bändin linjasta? Pelko osoittautui turhaksi suurin piirtein sillä hetkellä, kun teos rymisteltiin ensimmäisen kerran yhdessä läpi. Hyvin pian se oli asettunut sujuvaksi osaksi Vuokkosten musiikin virtaa. Biisi edustaa bändin tuotannossa hieman "progempaa" ja riitasoituisempaa laitaa, vaikka koheltaa silti eteenpäin vastustamattomalla voimalla. Lopussa rauhoitutaan vielä melodisempaan fiilistelyyn.

Lyriikoiden osalta "Toiset" heittää esille iänikuisen kysymyksen: mitä jos tavalliset kansalaiset saisivat päättää asioista? Tietenkin tämän ainakin periaatteessa pitäisi toteutua demokraattisessa yhteiskunnassakin, mutta kun miettii esimerkiksi näitä viime aikojen tapahtumia, kuinka monella olisi pokkaa tehdä oikeasti ratkaisuja? Mentäisiinkö massan mukana? Vai löytyisikö yksi kovapintainen johtaja? "Jotain tarttis tehreä", tokaistaan, mutta saisiko ääretön valta ihmisen kuitenkin lamautumaan. Sartrehan tätä aikoinaan pohti ja tuli siihen tulokseen, että moni vain ahdistuu ymmärtäessään olevansa vapaa ihminen päättämään asioistaan.

Biisi luotaa myös näitä sinänsä ristiriitaisia ääripääajatuksia. Kun mennään tarpeeksi pitkälle janan pakopisteisiin, löytyy ihmisiä, jotka ovat valmiita toimimaan, niin hyvässä ja pahassa. Kappale ei ole kuitenkaan mikään "tolkun ihmisten" puolustuspuhe, vaan enemmänkin penätään tolkun ihmistenkin ottavan kantaa, mieluummin hyvän puolesta. Jos vain ääripäät vetävät köyttä omiin suuntiinsa, mitään ei tapahdu. Olisi aika astua kunnolla hyvisten puolelle.

Biisin viimeinen säkeistö toimii enemmänkin tulevan "Umpikujassa"-täyspitkämme epilogina kuin selkeänä osana muuta biisiä – onhan "Toiset" levyn viimeinen biisikin. Se rakentui aikoinaan rustaan-kustaan-riimiparille ja muotoutui siitä kyyniseksi jorinaksi siitä, onko tässä missään lopulta mitään mieltä. Loppuun vielä Danzig/Roky Erickson –henkistä jollotusta ja kaiutettua vajoamista pimeään. Ei paljoa valoa Vuokkosten horisontissa. Tää nyt meni tällaiseksi.

Tappajatomaatit Marin poika

Joey Luumäki

Helsingin Sanomissa 1.10.2010 oli kotimaan uutinen 'Yo-reaalissa pohdittiin Madonnan rahoja ja Marin masennusta' (toim. Olli Pohjanpalo). Eräässä syksyn ylioppilaskirjoitusten psykologian tehtävässä oli pitänyt selvittää 20-vuotiaan Marin arkielämää sekä Marin puolivuotiaan esikoispojan Pekan varhaiskehitykseen vaikuttavia tekijöitä: "Tuleva äiti ei selvästikään ollut varautunut äitiyteensä. Kaikki ei ollut perheessä kohdallaan, sillä Mari huomasi raskautensa vasta sen 'toisella kolmanneksella'."

No tuollaisenhan minun aivoni kääntävät reaaliajassa muotoon "Mari huomasi raskautensa JO toisella kolmanneksella". Selkeä biisin alkulause parhaaseen in medias res -tyyliin. Aloin rallatella niitä näitä, miettien mitkä olisivat oikein huonon äitikandidaatin ominaisuuksia ja tekemisiä. Tungin tekstiin myös mahdollisimman monta sanaa alkuperäisestä uutisesta. Melodia syntyi jälleen kerran samantien laulunsanojen mukana. Biisiviikkoon olen kirjannut biisin syntypäiväksi 9.10.2010. Levyversiossa teksti on lähes ennallaan: vaihdoin yhden kirjaimen, koska "mikään/ketään" on edes vähän lyyrisempi riimi kuin "mitään/ketään".

Ainoa sävellyksellinen tenkkapoo oli että mitä laittaisin kertosäkeen perään. Kertsi on lyhyt, vain kahdeksan tahtia. Sellaisen jälkeenhän on hyvä olla jotain pientä ennen kuin laulu taas alkaa. Koska sävellän hyvin taloudellisesti, jopa uusköyhästi, nappasin kertsin loppurivin melodian bassokuvioksi, jota voi toistaa x kertaa. Se kuulosti hienolta ja erottui hyvin, ainakin kitaralla soitettuna.

Tähän G-C-D-duuriseen biisiin lisäsin myös neljännen soinnun: bridge-osassa on kohta, joka meni "luonnollisesti" G-D-G, mutta hienostelin G-Am-G. Saman kohdan eli parin-kolmen sanan rivin päätin tuplata. Olen nimittäin huomannut, että joillakin biisintekijöillä rivintuplaus toimii oikein hyvin, mutta itsehän en yleensä älyä edes kokeilla moista.

Vasta kauan biisinteon jälkeen tajusin, että olin 20 vuotta aikaisemmin tehnyt Ne Luumäet -yhtyeelle kappaleen nimeltä 'Marin tytär' – joka sekin oli saanut alkunsa Hesarin jutusta! En kuitenkaan vaihtanut Mari-nimeä joksikin muuksi.

Vein biisin Tappajatomaattien treeneihin ja laitoimme kimpassa rakenteen ja sovitukset kuntoon. Eräiden treenien jälkeen rumpalimme Jussi Parkkonen oli kuunnellut treeninauhoitustaan ja saanut oivan idean: "Laitetaan tohon Rappiolla-soolo!" – ja niinhän teimme. Ja eikun levyntekoon.

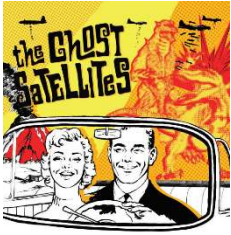
Valo- ja videokuvaaja Matti Hietala oli ottanut studioon yhteyttä, että hän tarvitsee portfolioonsa musavideon ja voisi tehdä sellaisen ilmaiseksi. Mehän ilmoitautuimme vapaaehtoiseksi, kun tarjous oli niin houkutteleva. Videobiisiksi valitsimme 'Marin pojan'. Matti kuvasi studiossa pari kohtausta suit sait ja editoi homman kasaan. Pyysimme laittamaan videoon "huono TV" -efektiä, jotta halpuus ei paistaisi täysillä läpi. Toki tästä piti jo vähän maksaakin. Korostan, että kuvaaja on hyvä, toisin kuin bändin näyttelijäsuoritukset taas eivät.

Juttelimme Tappajatomaattien kanssa, että naisaiheiseen biisiin olisi mukava saada naisääntäkin kuuluviin. Koska suosikkiryhtyeeni The Micragirls ei ole aktiivinen, pyysin Maustetyttöjä laulamaan taustoja (no olisin kyllä muutenkin pyytänyt). Lähetin Maustareille rupisen treenikämppänauhoituksen ja annoin heille vapaat kädet tehdä omat stemmansa. Taisivat vaan olla hieman kiireisiä omien biisiensä ja keikkojensa kanssa, eli eivätpä oikeastaan ehkä valmistautuneet "tavanomaisella huolella".

Maustetyttöjen osalta äänitysaikataulu oli haastava, mutta saimme buukattua studion pariksi tunniksi miksausvaiheessa. Anna ja Kaisa ehtivät paikalle reilun puoli tuntia myöhässä – jaa-a, saadaankohan valmista? Ensin opeteltiin biisin rakenne ja äänitettiin oktaavistemmat. Molemmat lauloivat samaan mikkiin: kaksi ottoa, kaksi valmista raitaa. Mutta näihinhan menikin vain varttitunti! Seuraavaksi tytöt kuuntelivat tarkkaamon sohvalla kertsin muutamaan kertaan ja loivat sekä harjoittelivat siinä omat stemmansa. Kaisa meni laulamaan stemmansa ensin, sitten Anna keskimäärin hieman korkeammalta. Kaikki vedot kerralla purkkiin. Koko homma oli valmis alle tunnissa. Kolme stemmaa, jokaisesta pari raitaa. Äänittäjäme Eka Wekarakin oli ihmeissään, kun oli kerrankin niin helppoa.

Olimme pitäneet studiopäiväkirjaa, ja pyysin Maustetyttöjä kirjaamaan siihen tuntemuksiaan tai jättämään pikku terveiset. Koko päiväkirjamerkintä järkähtämättömässä lakonisuudessaan kuuluu näin: "Kaisa & Anna".

Harmittamaan jäi se, etten älynnyt pyytää Maustetyttöjä laulamaan muutakin. Aikaa kun olisi sittenkin ollut. Ja ehkä miksausessa olisi saanut olla ne Annan ja Kaisan ikiomat stemmat hieman enemmän pinnassa. Bassoriffikin olisi ehkä pitänyt soittaa oktaavia ylempää ja ennen loppukertsejä olisi pitänyt laittaa samanlainen kitaraliuku kuin ennen tokaa säkeistöä ja ja ja. Mutta hyvä mieli tästä jäi, ja Maustetytötkin pääsivät älppärimme kansikuvaan!

The Ghost Satellites No Reason to Cry

JP

Tämäkin kappale sai alkunsa niinkuin monet muutkin eli kuuntelemalla ensin hyvää musaa. Tässä tapauksessa inspiraation antoi amerikkalainen Hex Dispensers-yhtye. Heidän kappaleissaan oli niin hyvä poljento ja fiilis joista intoutuneena nappasin kitaran. Aloin rämpyttämään B:tä (B kuulostaa mielestäni loogisemmalta kuin H, aakkosethan luetaan a-b-c) Varsin perinteinen sointukulku on siis kysymyksessä eli B-D-G-A. B-osaan tuli C-G-Fis-E-A, joka toi mielestäni mukavan käänteen säkeistön jälkeen. Biisin säkeistö- ja b-osa syntyivät melkein samassa ajassa kuin ne kestää soittaa mutta kertosakeen syntyminen osoittautui huomattavasti hankalammaksi. Tässä vaiheessa bändi oli vasta ajatuksen tasolla eikä siis ollut vielä mahdollisuutta kokeilla eri ideoita treeneissä. Joskus käy niin onnekaasti että valmis biisi tipahtaa syyliin ilman ponnisteluja. Yleensä kuitenkin käy niin että kotona syntyy riffejä, melodian pätkiä tai ajatus tietyn tyyppisestä biisistä. Nämä pätkät vien treeneihin joissa niitä sitten veivataan ees taas ja näin parhaat ideat suodattuvat ja kehittyvät valmiiksi.

Kertosakeen keksiminen osoittautui niin hankalaksi että kappale siirtyi pöytälaatikkoon muhimaan pariaksi vuodeksi. Joskus odottaminen kannattaa ja naftaliinista kaivettu aihio sai muotonsa parissa treenikerrassa. Sormet hakeutuivat automaattisesti oikeille kohdille ja kertsit pullahti pihalle ilman liiallista pohdintaa. Näin parhaat biisit näyttävät syntyvän, täysin intuitiivisesti. Kannattaa tietenkin korostaa bändin osuutta sovittamisessa; treeneihin tuomani biisiihiot ovat todellakin aihioita. Ritan soittamat urut tuovat kappaleeseen garagetunnelmaa punk rämistelyn lisäksi. Piiraisten veljesten valaman rytmipohjan päältä voi vaikka lentää Australiaan hakemaan vauhtia kitaran vongutteluun.

Sanat syntyivät perinteisellä tekniikalla eli ensin keksin biisin nimen iltalenkillä pyöritellen samalla eri ideoita mielessäni. Taisin keksiä muutaman lauseenkin joista taisin käyttää yhtä lopullisessa kappaleessa. Myöhemmin alkoi treeneissä ilmaantua remuenglannin tilalle ihan oikeitakin sanoja joista sain muodostettua pari lausetta lisää. Alitajunta näemmä alkaa syöttämään teemaan sopivia sanoja. Tosin sanoituksen loppuun saaminen vaati ihan raakaa työtä koska deadline lähestyi ja olen aina ollut laiska kirjoittamaan sanoituksia valmiiksi. ("Raakaa työtä" kirjoittaa kaksi säkeistöä ja kertsit? Lazy indeed) Ehkä kysymyksessä on myös jokin kammo "lopullista" versiota kohtaan, aina jotain voisi muuttaa. Englanniksi kirjoittamisessa on se hyvä puoli että asioita voi ilmaista tutuilla fraaseilla eikä lopputulos siltikään kuulosta vaivaannuttavalta. Liiallista paasaamista yritän välttää vaan jätän mieluummin kuulijalle varaa omaan tulkintaan. Lisäksi tekstien pitäisin kuulostaa ja näyttääkin hyvältä. Aihe on siis perinteinen "turha yrittää masentaa mua".

Kansitaide on tietenkin tärkeä osa levyä. Idea biisiin sopivaan kansikuvaan tuli JP:ltä ja Rita jalosti idean näkyvään muotoon ja keksi samalla myös takakannen idean. Koska etukansi kuvasti biisiä No Reason to Cry niin takakansi sitä vastoin sopii biisiin The Creeper eli hieman merellistä surf tunnelmaa saman kaoottisen teeman ympärille rakennettu kuten etukansikin.

Etukannen kuvassa tyytyväinen pariskunta ajalee avoautolla vaikka taustalla on täysi sekasorto päällä ja tietenkin mukana ovat Godzilla ja Tyrannosaurus Rex! Takakannessa jättimustekala pitelee tiukassa otteessaan bändin jäseniä. Nämä hahmot saivat inspiraationsa Ho-Dad Hootenanny! levynkannen hahmoista. JP pääsi piirtämään bändihahmot, joka helpotti Ritan työtaakkaa kansien osalta. Värimaailman kanssa tuli painittua hetken mutta sekin kristallisoitui edellä mainitun levynkannen väreistä, tosin ilman neonvärejä. Lopputulokseen olemme tyytyväisiä koska halusimme voimakkaat, erottuvat kannet.

Offside Reidars Gamesaver

Jari Mikkola

Olin koko lapsuuteni ja nuoruuteni huono urheilussa. Huonoudesta huolimatta harrastin vapaa-aikanani mm. jalkapalloa, mäkihyppyä ja laskettelua. Kokeilin jopa suunnistusta, mutta se loppui onneksi lyhyeen. Jalkapallossa ja mäkihypyssä osallistuin junnujen kilpailutoimintaan, enkä ikinä menestynyt. Jääkiekkoakin olisin kokeillut, mutta lapsuuteni Rovaniemellä ei meidän kaupunginosassa ollut mitään ohjattua jääkiekkotoimintaa. Pipolätkää sen sijaan pelasimme ja paljon. Siinäkin en ollut kovin hyvä, mutta kavereiden kanssa oli kivaa, eikä menestyksellä ollut väliä.

(Aikahyppy 25 vuotta eteenpäin, jona aikana punk, rock ja bänditoiminta veivät menessään, inhosin urheilemista, pidin penkkiurheilusta, löysin vaimoni ja perustimme perheen...)

Poikani jääkiekkoharrastuksen kautta löysin taas pipolätkän 00-luvulla. Pelikavereiksi ulkojaille kertyi musapiireistä tuttuja kavereita. Hommahan oli taas ihan parasta! Hikistä ja hauskaa, välillä onnistuen jopa pelaamisessa, mutta lähinnä nauttien tunnelmasta ja yhdessä pelaamisesta. Melko pian päätimme perustaa harraste/puulaakijoukkueen ja kokeilla pärjäämistä paikallisessa puulaakisarjassa. Joukkueen nimeksi tuli REIDARS. Hankittiin pelipaidat. Mentiin ensimmäistä kertaa sisätiloihin halliin pelaamaan. Laajensimme toimintaa kaikenlaiseen jääkiekkoihkeeseen värkkäilyyn. Tehtiin kotisivut. Järkättiin turnauksia. Tehtiin hienoja mainosvideoita tulevista peleistämme ja pelaajistamme, ne olivat reilusti humoristisia ja niistä tykättiin melko laajalti. Tehtiin jopa oma mobiiliapplikaatio. Jo joukkueen perustamisen hetkellä päätimme, että menestyksellä ei ole väliä, hauskanpito on oltava aina etusijalla. Joukkueen asenne koitettiin määritellä junttimaisen lätkä-öyhötyksen vastakohtaksi. Pelaamme niin hyvin kuin osaamme, ja kaikki pelaa. Olemme päässeet siitäkin huolimatta mitaleille Rock Hockey SM-turnauksessa pariin kertaan. Se tosin saattaa kertoa turnauksen tasosta enemmän kuin meidän taidoista...

Olin tehnyt joukkueemme videoille musiikkia alusta asti. Niinpä ennen pitkää syntyi ajatus viedä musantekoa jääkiekko-mausteella hieman pidemmälle. Olisi hauska yhdistää kaksi rakasta lajia: punk rock ja lätkä.. Joukkueemme kauden päättäjäissaunaillassa toukokuussa 2019 esitin idean Juha Tuiskuvaaralle ja Jari Kōrkölle. Perustetaan raju punk-bändi, jonka biisit kertoo lätkästä, mutta ensisijaisesti kaljaliiga-joukkueen näkökulmasta! Tällä teemalla ei maailmassa ainakaan liikaa ole bändejä. Lupasin ottaa vastuuta biisien teossa, ja kieltämättä ajatus simppelien punk-rallien kirjoittamisesta kutkutti todella paljon pitkstä aikaa. Genreksi bändillemme ”paljastui” hockeycore (jyväskyläläisen Rebound-yhtyeen käyttämä termi vuonna 2000 julkaistulla EP:llä), mutta myös nimityksiin ”hockeypunk” ja ”puckrock” olemme törmänneet... Halusin uuden bändin nimeen myös joukkueemme nimen, ja lopulta etuliitteeksi valittiin OFFSIDE eli suomeksi paitsio. Se kertoo sopivasti meidän pelillisistä taidoistamme, sekä innokkuudestamme lätkän ja rokin soittamisen parissa... Tavoitteeksi laitoimme aluksi vinylisinglen julkaisemisen.

Alkukesällä 2019 kirjoittelin biisejä, äänittelin demoja, aloitimme treenaamisen ja homma tuntui luistavan vaivattomasti. Alkuun mietimme pitkään kuka nämä biisit laitetaan laulamaan, itsekään kun en ollut päälaulajana toiminut sitten 1980-luvun... Mutta arvatenkin biisien tekijänä homma ajautui minulle. Biisejä alkoikin sitten kesän aikana syntyä enemmän. Otin biisejä tehdessä pääteemaksi yksinkertaisuuden. En myöskään kainostelisi, mikäli jokin riffi vaikuttaisi jotenkin tutulta tai jonkun muun ehkä jo käyttämältä. Ykköstavoite oli saada aikaan hyvää punk-rock fiilistä! Kaikkia hyviä punk-rock kliseitä saisi viljellä jos siltä tuntui.

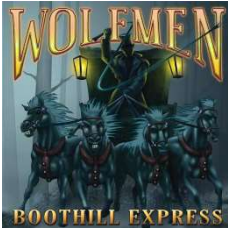

Ajatus singlestä muuttui EP:ksi... ja siitä sitten mini-LP:ksi. Biisejä olisi todennäköisesti riittänyt täyspitkän LP:n mittaan, mutta sen tekemiseen olisi mennyt jo sen verran pitempään, että rajaksi laitettiin 8 biisiä, 12-tuumainen vinyyli ja 45 rpm. Joka on minun mielestäni ollut aina miltei täydellinen formaatti bändille kuin bändille. All killers, no fillers.

Mutta se kahdeksas biisi... Seitsemän oli jo valmiina. Demoja ja ehdotuksia kyllä oli, mutta emme saaneet sovituksia toimimaan. Eräissä treeneissä mietimme biisimme aiheita. Maalivahti-aiheinen biisi vielä puuttui! Mietin minkä tyyppinen biisi sävellykseltään sopisi kokonaisuuteen. Aloitussoinnuksi valikoitui H (jota monissa englanninkielisissä maissa sanotaan B:ksi!). Siitä soinnusta ei ollut lähtenyt yksikään loppuun tehty biisi vielä setissäimme. Sovituksellisesti halusin biisin, jossa laulun alla voi hakata kitaralla melkein koko ajan yhtä sointua. Tempo ei tarvinnut olla hirmu nopea, nopeita biisejä oli jo sopiva määrä. Kitaranhakkausta peruskuviolla... Pitkään H:ta, sitten kierto D:n kautta A:han ja perään pikku twist, F:n kautta C:hen. Ja takas alkuun. Hitto, sehän rokkasi! Barre H-sointu (tai siis se B joissakin maanosissa) sähkökitaralla on mahtava! Siinä on potentiaalia vaikka mihin. Siinä on jännitettä! Siitä voi lähteä hyväkuuloisesti joko ylös-tai alaspäin, hyviä vaihtoehtoja riittää paljon. H:sta menee monta punk rock-klassikkoa (ainakin Stoogesin "Raw Power", Sex Pistolsin "Bodies" ja Ramonesin "Beat on the brat"... vain muutamia mainitakseni)! Kertosäkeen alkuun valikoitui nyt luonnollisen oloisesti ensimmäisenä E... ja siitä sitten laskeva kuvio puolisävelaskeleilla. Säkeistö-kertsi-säkeistö-kertsi...eli ihan perussettiä...sopivan tuima tunnelma... mutta mitäs sitten? Oltiin sovittu aiemmin, että biiseihin ei pakoteta mitään c-osa, mutta nyt se tuntui enemmän kuin houkuttelevalta. Ja G- ja A-soinnut olisivat luonnollisesti hyviä tässä ottaa käyttöön. Arastelin hieman ideaa, kunnes yhdessä saimme ajatuksen, että c-osa on ok, kunhan sen perään ei tule enää mitään "tylsää ja ilmeistä" paluuta säkeistöihin, koska vaarana olisi silloin myös biisin liiallinen pituus. C-osan jälkeen solo, perään perusriffiä, jossa biisin teeman huutoa päälle, pienillä soolontynkämausteilla, ja lopetus. Tämä oli hyvä, erittäin luonnollinen sovitus ja vielä yhdessä tehty!

Sanotuspuolella sain jotenkin päähäni istutettua fiiliksen jännän pelin asettamista paineista maalivahdille. Isoa uhoamista ja itsensä tsemppaamista, että "kyllä tästä tiukasta yhden maalin pelistä vielä voitto otetaan ja tyyliillä!". Ja mulqvisteille ei saamari hävitä, elämässäkään! Kaksi säkeistöä ja kertosäkeen hokema syntyi helposti. Hieman yllätin itsenikin, sillä sain ujutettua mukaan jopa sivuhuudahduksen "Fuck Trump!". Ennen kuin aloin kirjoittamaan tekstiä hienoon, juuri keksimäämme c-osaan, päätin "tarkastuttaa" tekstin joukkueemme maalivahdilla Jussi Leinosella...onko näkökulma uskottava maalivahdin mielestä? Tiesin Jussin olevan kirjoittamiensa otteluraporttien perusteella melkoinen sanaseppo ja kynäniekka. Jussi hyväksyi sanoitukset aivan uskottavina. Sanoin Jussille, että vielä pitäisi muutama värssy biisin loppuun kehitellä... Eikä mennyt kuin ehkä nanosekunti whatsapp-viestistäni kun Jussi latasi ruudun täydeltä hyviä one-linereita ja perässä aina toinen rivi riimin kanssa... Eipä siitä tarvinnut enää kuin napsia parhaat päältä ja sanoitus oli valmis!

Lopputulokseen oltiin todella tyytyväisiä. Biisin treenausvaiheessa totesimme jopa ääneen, että tätä biisiä ei kyllästyttä treenata edes 10:n kerran jälkeen. Tulevan levymme biisijärjestystä mietittäessä ei mennyt kauaakaan kun "Gamesaver" sai paalupaikan, biisi pääsi potkaisemaan käyntiin koko levyn, asettaman tunnelman ja uskoisin että punk-puntin vipattamaan muiltakin kuin meiltä. Ja biisiin tehtiin lopulta myös musavideo!

Wolfmen Shallow Grave

Jallu Korpi

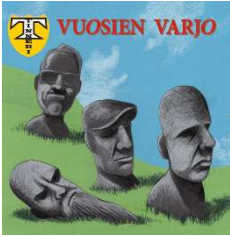
Wolfmenin 2010 julkaistulla Boothill Express (HILL 047) -albumilla on biisi jonka lyriikat omalla tavallaan arvostelee maata nimeltä Yhdysvallat. Tämä tapahtuu lähinnä tämän maidon, hunajan ja Coca Colan -maan kuuluisimpien sarjamurhaajien kautta. Tekstissä vilahtelee nimiä; John Wayne Gacy, Henry Lee Lucas, Ottis Toole ja Jeffrey Dahmer.

Tämän jutun varsinainen pointti on kuitenkin se, miten biisi voi saada täysin erilaiset "raamit" yhden illan aikana.

Tuottajamme, ja hyvän ystävämme, Jani Viitasen kanssa olimme jo aikaisemmin äänittäneet pohjat ko. biisiin, käytännössä vain laulut enää puuttuivat. Minua oli pitkään häirinnyt, sinänsä hyvän biisin vaatimaton kertosäkeen toteutus. Kun studioviikonloppua edeltävänä iltana menin yksin treenikämpällemme harjoittelemaan lauluosuuksia, niin siinä se napsahti äkisti mieleeni...tapa toteuttaa kertosäe, kuitenkin soittopohjaa muuttamatta. Junttasin idean päähäni niin lujaa että pystyisin sen vakuuttavasti Janille myös esittämään seuraavana päivänä. Janin kanssa studiossa jouduin kuitenkin käymään perinteisen "jankkaavan" keskustelun siitä mitä oikein ajoin takaa.

Kun lopulta olimme samalla viivalla, niin alkoi tapahtua. Taustalauluja, lisäksi, olivat tekemässä kitaristimme Elmo Koskinen sekä tuolloin kuudes jäsenemme Marko Vironmäki. Tuottaja Viitanen osallistui myös kööreihin. Neljä miestä lauloi kertosäkeen kuorossa kolmelta eri korkeudelta. Nämä kaikki laulut tuplattiin, jonka jälkeen nekin vielä tuplattiin. Edellispäivänä vielä biisiin "pilannut" chorus, veikin nyt kokonaisuuden ihan uusiin sfääreihin.

Kappaletta oli soitettu keikoilla nimellä "Home Sweet Home" mutta kansiin päätimme painaa sen nimellä "Shallow Grave".

Tinneri Satamakadulla

Seppo Seppälä

Olen aina syvästi sisimmässäni inhonnut imaginääristä tilannetta, jossa joutuisin selittämään jonkin sanoitukseni perin pohjin. Niinpä teen sen nyt. Älkää huoliko, otin jo lääkkeeni, joita piisaa.

Käsitlemme tänään tuoreahkoa tavaraa (jos tämän ilmaisun sallitte – viittaan tässä tulevaan tarinaan). ”Satamakadulla” on Tinnerin viimeisimmältä levyltä Vuosien Varjo.

Aloitin kaukaa historiasta. Jo muinaiset Velvet Undergroundin levyt saivat minut kiinnostumaan heidän tavastaan ilmaista itseään. Tämä johtolanka on 50 vuotta kulkenut selkärangassani ukkosenjohdattimen lailla, aivokuoresta persauksiin ja tarvittaessa toiseenkin suuntaan.

Harvoin kirjoitan suoranaisesti omasta elämästäni, mutta ympärillä näkemistäni ilmiöistä sitäkin useammin. Näin nytkin. Päässä oli pyörinyt tarina ns. itähutsuun ihastumisesta.

Kitaralla aloin sahailla Lou Reed -henkistä riffiä muutaman puolivalmiin rivin päälle. Seuraavissa bänditreeneissä kerroin, että kohta on uusi biisi tulossa. Rumpali-Manu kysyi mistä se kertoo. Sanoin, että vaatteista. Manun ilme ei unohdu.

Tässä sanoitus kursiivilla, kommenttini väleissä normaalilla tekstillä.

En muista enää yhtään

Mikä oli se vuosi

Kuinkahan monet laulut alkavat ”muistan aina”, ”kun olin nuori poika” tai ”muistan sen kirkkaan päivän”? Käänsin tämän päälaelleen.

Mutta suuren ensivaikutuksen

muhun teki sun leopardikuosi

Ensimmäinen vaateviite. Leopardikuteet kuuluvat epämääräisille puumille.

Me tehtiin sinunkaupat

Kehuit sun sosiaalitukee

Tässä siis heitetään hyvästit muodollisuuksille ja annetaan toiveita tulevasta. Myös yhteiskunnalliseen statukseen viitataan.

Sanoit että pepitaruutuhousut

Mua niin hyvin pukee

Toinen vaate. Itse asiassa tämä oli ensimmäinen, jonka ympärille aloin sanoja tehdä. Pepitaruutuhousut oli muistissa sanavihossani jo pari vuotta käyttöä odottamassa.

Meillä oli niin kivaa,

sulla ja mulla

ilman ironiaa ja ivaa

Satamakadulla

Kertosäe valmistui ennen kuin yksikään säkeistö oli aivan valmis. Koko biisihän on aika naivistinen tarina, ja tämä siinä sitten päällimmäisenä.

Parvekkeella tupakoitiin

Olen itse asunut Tampereella Satamakadulla, mutta minulla ei ollut parveketta. Toki tupakoin, mutta sisällä.

Jaettiin nakkimuki

Tätä persuherkkua ei ollut silloin keksittykään.

Sulla oli ahtaat vaatteet

Ja ne sua niin hyvin puki

Ilmaisu ahtaista vaatteista oli tarttunut päähäni silloiselta työkaverilta, joka ei sanojensa mukaan saanut pidettyä silmiään irti nuoresta naisesta työyhteisössä.

Me kuunneltiin Merisää

Ja paranneltiin maailmaa

Merisään kuunteluhan on rentouttavaa kuin mikä, etenkin kun se tulee kesken hyvän musiikkiohjelman. Toki asiayhteys Satamakatuunkin ratkaisi sanavalintaa.

Mulla oli iso pikkutakki

Neljäs vaatetermi, jota tykkäsin makustella suussani.

Ja lainasit mun hammasharjaa

Ettei nyt sitten vain olisi ollut aikeet jäädä yöksi...

Meillä oli niin kivaa...

Polteltiin taas pari rökkiä

Yksi asia johti toiseen

Aurinko laski Satamakadulla

Ja sorruin suhun kainaloiseen

Ilta tulee, ja peli alkaa olla selvä.

Meillä oli niin kivaa...

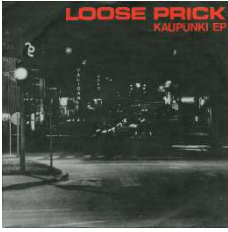
Eikä tässä vielä kaikki

Uskon että valehtelit

kun sanoit että ollaan vaan tässä ja nyt

Sua ei kiinnosta jälkipelit

Niin, eihän sitä koskaan tiedä. Vaihdettiinkohan edes puhelinnumeroita?

Loose Prick Kaupunki Elämää

Jussi Kylliäinen

”Sitä samaa kaupunki elämää. Hyvää päivää ja jatkan taas matkaa, hei huomiseen”, eli tarina miten kummassa minusta tuli biisinikkari.

Aikakone käynnistyy. Matkaan reilun 40 vuoden taakse.

On vuosi 1976. Uusi aika ei odota, nyt täytyy mennä. Ilmassa on sähköä, joka vetää meitä magneetin lailla puoleensa. Tami kuulee Rockradiosta Ramonesia!

Hikoilemme kesän 1977 Tamin vanhempien autotallissa – Eddie & the Hot Rods, the Who, Dr. Feelgood – Hangover valloittaa vielä maailman. Revin uusia sointuja hurmioituneena akustisesta kitarastani, jonka olin hankkinut muutama vuosi aikaisemmin. Reiska hakkaa kannuja, Tamilla on upea sähkökitara ja se soi kuin unelma, Arska on luontainen solisti. Ympärillä tapahtuu nyt kaikkea, aalto, jota ei voi pysäyttää.

Syksyllä 1977 Pauli pyytää meidät Tamin kanssa uuteen bändiinsä – Loose Prick & the Gob! Vau! Oikea bändi, joka vielä laulaa englanniksi. Tästä tulee mahtavaa. Pikku hiljaa kieli vaihtuu suomeksi.

Keväällä 1978 bändi treenaa hulluna ja Loose pääsee karsintojen kautta rockin SM-kisoihin. Taivas ei revennyt ja niin palattiin kiltisti lähtöruutuun. Kaverit vaihtuu kyydissä ja Jantunen tarttuu bassoon. Treenataan yhä lujempaa. Uusia lauluja syntyy. Lataan paperille kaikki ne tunteet, jotka velloo päässäni – Mua potkitaan päähän, Velton nimeen, Mä en jaksakaan enää, Kaupunki peittyy taas pimeään. Sanat ovat kuin suuntaviivoja, joiden mukaan suunnistamme kaupungissa, omassa pienessä kuplassa. Kaupunki on meidän laboratorio, kaikki tapahtuu siellä – haaveet, toiveet ja pettymykset. Kaupungilla elämää, siellä ystäviä näkee. Kaupunki taas elää, haluan sen kokea

– eilen, tänään ja huomenna.

Neva Autot ilman valoja

Niko Hildén

Yhtyeemme debyyttialbumi ”Vuodenajat ovat hylänneet meidät” näki päivänvalon tammikuun viimeisenä päivänä pandemian vuonna 2020. ”Autot ilman valoja”, tuttavallisemmin AIV, löytyy tältä kokonaisuudelta ja oli yksi ensimmäisistä laulaja/kitaristimme Hannu Häklin treenikselle tuomista vanhoista, kunnan c-kasettidemoista, joista koko NEVA sai alkunsa. Kappaleen sävellys juontaa juurensa vuoteen 1998, jolloin H. Häkli oli vielä silloin nimettömän kappaleen ensi kerran tallentanut. Nimettömänä biisi kulki pitkään, kunnes eräässä treenisessiossa basistimme Antti Ilola heitti lainin ”Autot ilman valoja” liittyen treenikämpän ikkunasta ulos nähtyyn autoon. Tartuin tähän oitis, mutta vielä siinä vaiheessa ei ollut varmaa mitä siitä syntyy tai minkälaiseen sävellykseen tämä laini osuisi.

Teksti oli lopulta näitä klassisia yhdeltä istumalta kirjoitettuja ja treeniksellä heitetty laini kantoi aina biisin nimeksi asti. Lyriikan teema sopi sävellykseen mielestämme erinomaisesti, löytyy vaaran tuntua, jännitystä, ajomusiikkia, jopa hieman scifi-henkeä ja sopivassa määrin synkkyyttä. Näin 20 vuotta vanha sävellys sai vuonna 2018 vihdoinkin tekstin ja nimen itselleen!

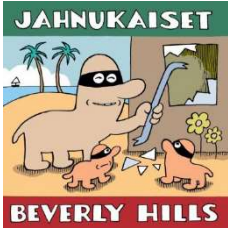
Mutta kappaleen tarina ei ollut vielä siinä. AIV toimi muutamilla livekeikoilla varsin hyvin, melko yksinkertaisena ”renkukuksena”, kuten kappaleen säveltäjä H. Häkli sävellyksiään usein kuvailee. Studion koneilla hienosäädetty demomme erottui kuitenkin tekeillä olevasta levykokonaisuudesta vielä liikaa tässä vaiheessa, ja jotain oli tehtävä tai biisi tippuisi pois albumilta.

Tässä vaiheessa rumpalimme Jussi Suhonen otti ohjat käsiinsä. Pieniä ja vähän suurempiakin rakennemuutoksia kappaleeseen syntyi. Alunperin mukana ollut kitarariffi sekä saksofoni jäi biisistä pois, soundit siirtyivät kellareiden hämäristä lähemmäs nykypäivää ja kappaleeseen syntyi uudenlaista jännitettä, joka oli juuri sitä, mitä levyltä ennen tätä hieman puuttuikin.

*Yöllä kierrokset kiihtyy vaan
tienviitat viivoiksi vilahtaa
silmäkulmasta sen huomaan
jokin tumma mua seuraa
öistä taivasta jahdataan*

*Vaarat, tunturit ja pienet kaupungit
kaikki taakse jää nyt lähdetään
Autot ilman valoja
kaikki meitä vastassa
hämärässä vauhti huumaa päin*

*Tänä yönä ilman aamunkajoa
märkä asfaltti me alla tunnetaan
käsinkosketeltavaa ja polttavaa
joku valot sammuttaa*

Jahnukaiset Punaisia päin

Jukka Tilsa

Jaahas sano!

Olen keksinyt jatsin virkaa toimittavia sävellyksiä Jahnukaisille jo parikymmentä vuotta, mutta niiden synnystä ei äkkiseltään tullut mieleen minkäänlaisia tarinoita. Moisia muutaman tahdin pätkiä ilmaantuu aina välillä päähän soimaan ja kirjoitan ne saman tien nuoteiksi, tai jos käsillä on jokin instrumentti, äänitän puhelimella demon. Avuttomimmat yritelmät hylkään muutaman päivän kuluttua itse, vähän paremmat viedään treeneihin arvioitavaksi ja kehiteltäväksi. Toimivimmat toteutukset pääsevät julkisesti esitettäväksi.

Nimien keksiminen noille lörkytyksille on vaikeaa, mutta sentään helpompaa kuin jos pitäisi keksiä niihin oikein sanat. Ei siis auta valittaa. Etevimmat nimet usein löytyvät porukalla ideoimalla.

Punaisia päin -kappaleen otsikko saatiin poikkeuksellisesti ihan käytännön tilanteesta. Joskus on kysytty onko nimi poliittisesti väritynyt. Ei ole, ihan liikennevaloista siinä on kysymys.

Siitä on jo toistakymmentä vuotta kun kevättalvisena sunnuntaina ajelin jahnutreeneihin Tampereelle. Orkestraatiomme marimbisti, Seppäsen Antti, tuli kyytiin Kalevasta. Liikkeelle päästyämme Antti huomautti että takanamme ajaa poliisiauto. Tuollainen tieto ja vilkaisu peräpeiliin tuotti autokuskin-kyvyistään epävarman kuljettajamme otsalle välittömän tuskan-hien. Edessä oli (edelleenkin semi-käsittämättömänä pitämäni) risteys, jota ennen katuun liittyy vasemmalta pari kaistaa ja omasta suunnasta kolme tai jotain, ja sitten pitäisi saman tien tajuta mikä kaista täytyy valita jotta ei epähuomiossa päädy Turkuun, ja tiellä oli vastasatanutta lunta eikä merkintöjäkään erottanut.

Missään ei ollut muita autoilijoita joista olisin voinut ottaa mallia. Valitsin omasta mielestäni vakuuttavimman ajolinjan ja köröttelin mahdollisimman huomiota-herättämättömin, itsevarmoin ottein risteuksen yli. Antti huomautti: siinä taisi olla punaiset, olis varmaan pitänyt pysähtyä. En ollut huomannut liikennevaloja ollenkaan. Taustapeilissä vilkkui poliisin sininen valo. Koin urpouden-tunteen huipentuman ja pysäytin jahnubobiilin kadun laitaan.

Ruuvasin ikkunan auki. Vilpittömän hämmästyneeltä näyttävä poliisi kysyi: mitenkäs sitä nyt noin tuli ajettua? Kai se maalaisuudesta johtuu, arvelin ja levitin naamalleni anteeksipyytävimmän pölhökustaa-ilmeeni. Poliisi kysyi Antilta, tapahtuuko tämmöistä usein. Antti vastasi totuudenmukaisesti että ei. Hän jätti lisäämättä että näin käy vain silloin kun kuski joutuu auton kanssa kaupunki-olosuhteisiin.

Poliisi totesi pahoitellen että kyllä tästä nyt täytyy sakot antaa ja kutsui minut poliisiautoon kirjallisia toimia varten. Alaikäisten huollettavien määrä pienensi päiväsakkoa. Kukaan lapsistani ei vielä tuolloin ollut täyttänyt kahdeksaatoista. Vanhimman pojan 18v -synttärit olisivat viikon kuluttua. Ajoitus siis sentään oli kohdallaan ja sakkosumma jäi ilahduttavan maltilliseksi.

Treeneissä pöyhäisin klarinettikotelosta lapun joka sisälsi tuoreimman sävelkulkuni ja totesin että sen nimeksi sopisi "Punaisia päin". Sakko-dollarit eivät menneet ollenkaan hukkaan, niillä saatiin kappaleelle hyvä nimi!

Vaavi Elämää vain paperilla

Kari Hipponen

Honkavaaran Jyrin kanssa löysimme toisemme Seinäjoella pääsiäisenä 1979 – kahdella musa- & populaarikulttuuridiggarilla oli yllättävän paljon yhteisiä mielenkiinnon kohteita. Meitä yhdisti halu ymmärtää biisejä, sarjakuvia, leffoja, kirjoja ja kyky analysoida tuntemuksiamme – ja myös musiikillinen missio yhdisti. Niinpä myös biiseistä ja biisien teosta aloimme heti jakamaan mielipiteitä ja kokemuksia – biisi- ja teksti-ideoiden vaihdosta tuli hyvin luonnollinen meidän yhteinen juttu.

Kesällä 1979 Helsingissä oli varsin elävä diinariryhmä, joka oli ottanut missiokseen pelotella väkivallalla hippejä ja punkkareita – Pihtiputaan Jyrikin sai kokea henkilökohtaisesti tämän uhittelun. Itse olin tottunut Salossa nuorison väkivallalla leikkimiseen jo aiemmin – kaupunginosien välisiä mittelöitä oli ollut ja Lohjaltakin tultiin varta vasten rymistelemään Saloon viikonloppuina. Ja Salossa oli myös vahva diinariyhteisö, jonka kuului kyseenalaistaa hippejä ja punkkareita. Niin Jyri kuin minäkin selvisimme pelotteluista aina puhumalla – kummallakin meistä oli vahva tietämys 50-luvun rockista... Nuorison vastakkainasettelu oli herättänyt myös halun tehdä aiheesta biisi.

Kesän 1979 aikana näimme toisiamme tasaisesti ja aina jaoimme kokemuksiamme, hahmottelimme nuorisoa ja nuorison tulevaisuutta 1980-luvun Suomessa. Sovimme, että näytämme toisillemme melkein valmiit biisit ja voimme sitten vielä ehdotella toisillemme parannuksia, muutoksia biiseihimme. Jyri tekikin sitten kaksi biisiä aiheesta eli Tämä hetki ja tulevaisuus & Älä näytä, että pelkää. Itse paketoin saman Elämää vain paperilla biisiin. Molemmat olimme hyvin tyytyväisiä toistemme aikaansaannoksiin ja totesimme, että olemme ainakin yrittäneet katsoa eteenpäin mahdollisimman positiivisesti.

Elokuussa 1979 Ruisrockissa näimme liveinä Clashin ja sillä oli suora vaikutus niin Jyriin kuin minuunkin. Toinen saman kesän vaikuttava livekokemus meille oli Kaivopuiston Stiff Little Fingers keikka. Ja nämä kyllä kuuluvat edellä mainituissa biiseissä. Elämää vain paperilla biisin kitarariffejä olin tapaillut jo syksyllä 1978 Micklinin Tommin (r.i.p.) kanssa kitara & rummut treenisessioissa. Richard Hell ja Stooges olivat tärkeimmät vaikuttajat biisien teossa elokuussa 1978 Vaavia perustettaessa ja näiden vaikutuksen itse kuulen Elämää vain paperilla biisissä. Lopullisen muotonsa biisi sai loppusyksystä 1979, kun ensialbumin teko alkoi näyttää todelliselta. Tekstin olin saanut jo aiemmin valmiiksi ja näyttänyt sen Blomin Attelle, joka oli hyvin innoissaan siitä ja odotti kuulevansa valmiin biisin. Se taltioitiin Finnvoxissa tammikuun alussa 1980 Neljä Nolattua Neroa albumisessioissa – äänittäjänä Risto Hemmi.

Albumilta haluttiin single RAY:n jukeboxeihin ja a-puoleksi valittiin Tytöt hymyilee ja b-puoleksi Atte halusi ehdottomasti Elämää vain paperilla biisin. Kesällä 1979 Siukosen Jyrkin kanssa olimme sopineet, että teemme Tytöt hymyilee nimisen tekstin ja annamme sen bändeissämme jollekin sävellettäväksi – Vaavissa sen teki Iku Viitanen ja Kollaa Kestäässä Juha Helminen. Eli RAY-singlen molemmat puolet ovat saaneet alkunsa kesällä 1979, kun punkkarit kuolasivat, oksensivat, räkivät, hajottivat paikkoja kännissä ja kusivat nilkoilleen.

ps. Aloitin sivarin 2.5.1979 Perniön alkoholiparantolassa ja sen kunniaksi hankin uuden mustan A4 kokoisen vihon, johon tallensin tekstejäni – edellinen sininen A5 kokoinen vihkonni alkoikin olla jo täynnä tekstiversioita ajalta 1978-79. Elämää vain paperilla tekstin kolmas aihio on valmistunut 8.6.1979 nimettynä 'parempi versio' – ja tuolla sitten menttiin Jyrin & Atten annettua siunauksensa tekstille ja ahkeran treenikämpäpuristuksen jälkeen kohti uutta vuosikymmentä.

ELÄMÄÄ VAIN PAPERILLA (säv.san. Kari Hipponen)

DIINIT PELASTAA MEIDÄT RASVALLA
HIPPITYTÖT JA POJUT KORUILLA
PUNKIT NAPEILLA JA HAKANEULOILLA
NUORET TUHOAA PAREMMAN HUOMISEN
MAINOSKRÄÄSÄLLÄ JA TOISIAAN VIHAAMALLA
– ON VAIN LEIKKIÄ SANOILLA – ELÄMÄÄ VAIN PAPERILLA

NE SANOO, ETTÄ KAIKKI ON YHÄ PAREMMIN
MUT MUSTA VIHA VOITTAÄ YHÄ RAKKAUDEN
NE PUHUU VAPAUDESTA TEHDÄ MITÄ HALUU
MUT MULLE SE TARKOITTAÄ, MITÄ VAIN NE HALUU
– MÄ TAHDON MUN VAPAUTENI – MÄ TAHDON MUN MAAILMANI
MISSÄ YHTEISKUNTA MUKAUTUU IHMISEEN
JA KAIKKI MITÄ MÄ SEN ETEEN TEEN
EI OLE ELÄMÄÄ VAIN PAPERILLA – ELÄMÄÄ VAIN PAPERILLA!

SÄ TIEDÄT, ETTÄ SYSTEEMI FUULAA
SILTI SANOT ETTEI HYÖDYTÄ HUUTAA
MIELUUMMIN VITTUILET HIMASSA HILJAA
SE ON TIETYSTI HELPOINTA SULLE
MUTTA EIHÄN SE VIE SUA MIHINKÄÄN
– ON VAIN LEIKKIÄ SANOILLA – ELÄMÄÄ VAIN PAPERILLA

NE SANOO, ETTÄ KAIKKI ON YHÄ PAREMMIN
MUT MUSTA VIHA VOITTAÄ YHÄ RAKKAUDEN
NE PUHUU VAPAUDESTA TEHDÄ MITÄ HALUU
MUT MULLE SE TARKOTTAÄ, MITÄ VAIN NE HALUU
– MÄ TAHDON MUN VAPAUTENI – MÄ TAHDON MUN MAAILMANI
MISSÄ YHTEISKUNTA MUKAUTUU IHMISEEN
JA KAIKKI MITÄ MÄ SEN ETEEN TEEN
EI OLE ELÄMÄÄ VAIN PAPERILLA – ELÄMÄÄ VAIN PAPERILLA!

NE USKOO PYSTYVÄNSÄ VALVOMAAN MUA
NE KÄSKEE MUN SÄÄNTÖIHINSÄ MUKAUTUA
NE SANOO ET MÄ EN VOI KOSKAAN OLLA VAPAA
MUT MÄ VOIN JÄTTÄÄ TAI OTTAA – JA MÄ OON TEHNYT VALINTANI...
EI OLE ELÄMÄÄ VAIN PAPERILLA – ELÄMÄÄ VAIN PAPERILLA!

ELÄMÄÄ VAIN PAPERILLA (kore-pi versio) 2.6-79

Diinit pelastaa meidät rasvalla
Hippi-tytöt ja pojat koruilla
Punkit nappilla ja karkanteilla
Nuoret tuhoo paremman huonien
Mainoskääreillä ja toisinaan vihkoamalla
On vain leikkia sanoilla
Elämää vain paperilla

Ne sanoo, että kaikki on yhtä paremmin
Mutta musta viha voittaa yhä rakkauden
Ne puhuu vapaudesta tehdäkseen mitä haluaa
Mutta mille se tarkoittaa: mitä vain ne haluaa

Mä tahdon mun vapauteni
Mä tahdon mun maailmani
Missä yhtä kunta mukautuu ihmiseen
Ja kaikille mitä mä sen eteen teen
Ei ole elämää vain paperilla
Ei ole elämää vain paperilla

Sä tiedät, että systeemi fuuraa
Silti sanot, ettei hyödytä huutaa
Mieluummin vittuilet himaavahiljaa
Se on tietysti helpointa sille
Mutta eihän se vie sua mihinäkään
On vain leikkia sanoilla
Elämää vain paperilla

Ne sanoo, että...

Mä tahdon mun...

Ne usko pystyvänsä valomaan mua
Ne käskää mun heidän sääntöihinsä mukautua
Ne sanoo, et mä en voi koskaan olla vapaa
Mutta mä voin jättää tai ottaa
Gja mä olen tehnyt vallintani

Ei ole elämää vain paperilla

PUNK PEHASTAA

5.7-79

heena on nyt punkrolekari
Vielä viikko sitten hän oli fiftari
Nykyään Leena kauniisti poggaa
Koska hän kyllästyi ja sheikkaamaan
Hyvä heena! niin sitä pitää

Artolla rasva vaihtui nappelihin
hökä pököyst narkohousuihin
Ei jaksanut leikkia 50-lukua
Allvõi vähän taasapaksulta tuntua
Hyvä Arto! niin sitä pitää

CH8 Punk pelastaa
mutta kenet; sitä näen sano
Punk pelastaa!!!